

L I E F D E I S

Waarover we praten als we het
over liefde hebben

PEDRO CHAGAS FREITAS

UIT HET HART

PEDRO CHAGAS FREITAS

Liefde is

Vertaald door Myriam van Gils en Anne Lopes Michielsen

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Prometo Falhar*
Oorspronkelijke uitgever: Marcador Editora
Vertaling: Myriam van Gils en Anne Lopes Michielsen
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Auteursfoto: Pao Storch
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Pedro Chagas Freitas
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 577 9 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De vertalers bedanken Arie Pos voor zijn bijdrage
aan het tot stand komen van deze vertaling.

Voor Bárbara. Vanwege alles.

Ik begon van je te houden op de dag dat ik je verliet.

Dat waren zijn woorden toen hij haar tien jaar later puur toevallig tegenkwam in een café. Zij glimlachte en zei 'hallo, ik hou van jou', maar haar lippen zeiden 'hallo, alles goed?' Ze praatten uren en uren achtereenvolgend, totdat hij – in dit soort gevallen was hij het altijd die zich over zijn schaamte heen zette, omdat zijn schuldgevoel over wat hij had gedaan (hoe heb ik je ooit kunnen verlaten? hoe kon ik zo achterlijk zijn dat ik niet begreep dat jij alles was wat ik wilde?) nog veel groter was – zei dat hij met haar naar bed wilde, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Even overwoog ze hem een klap in zijn gezicht te geven en daarna de hele middag en nacht met hem te vrijen, vervolgens overwoog ze heel hard weg te rennen en daarna de hele middag en nacht met hem te vrijen, en tot slot besloot ze niets te zeggen, en langzaam, haar tranen verbergend, keerde ze zich om en verliet ze hem zoals hij haar tien jaar eerder had verlaten. Niet uit wraak of om hem te straffen – ze wist alleen dat wat ze voelde zo verwarrend was dat ze zo ver mogelijk daarvandaan moest gaan om tot zichzelf te komen. Ze bedacht dat hem waarschijnlijk iets vergelijkbaars was overkomen op die dag lang geleden waarop hij haar verscheurd door verdriet alleen op de grond had achtergelaten, om nooit meer terug te keren.

Van al mijn liefdes ben jij mijn grootste passie.

Dat waren haar woorden toen hij haar enkele minuten later door de drukte van het spitsuur achternaliep tot aan het eind van de straat. Ze stonden tegenover elkaar terwijl iedereen langsliep zonder te merken dat daar over de toekomst van de wereld besloten werd. Hij zei: 'Ik ben met een ander

getrouwd om in alle rust van je te kunnen houden.’ Zij zei: ‘Ik ben met een ander getrouwd om een geluid te hebben dat jou in mij tot zwijgen kon brengen.’ In werkelijkheid zeiden ze geen van beiden iets van die strekking omdat ze geen van beiden een dichter waren. Maar de woorden van de een (‘ik hou waanzinnig veel van je’) en de woorden van de ander (‘ik hou waanzinnig veel van je’) kwamen in wezen daarop neer. Heel de straat stond in één keer stil toen ze elkaar omhelsden. Voor zover bekend heeft niemand die omhelzing ooit gezien als een daad van verraad tussen twee getrouwde mensen. Iedereen begreep zonder meer dat het alleen verraad had kunnen zijn als die omhelzing niet had plaatsgevonden, ongeacht de documenten die het tegendeel bewezen. Ze waren nooit getrouwd en dus ook nooit gescheiden. Ze wilden hun tijd niet verdoen met overbodige papieren. De enige papieren die ze elke dag ondertekenden, waren de gedichten die ze met religieuze toewijding voor elkaar achterlieten op de meest verborgen en geheimste plekjes van het huis. Het waren geen meesterwerken en ze eindigden allemaal zonder uitzondering met: ‘Ik hou van je.’ Nooit ontvingen ze enige lof van de literaire kritiek, wat hen behoorlijk irriteerde. Jaren later ontdekten ze dat de hele maatschappij hen had verstoten. Ze werden zelfs de voortvluchtigen genoemd. Daar waren zij het volkomen mee eens. Ze wisten allebei dat ze tien jaar op de vlucht waren geweest. En dat was te lang.

Ja, ik wil.

Dat waren zijn woorden toen zij hem bij de onvermijdelijke burgerlijke stand vroeg of hij nooit met haar wilde trouwen.

Ik was eigenlijk een miljonair, weet je dat?,
ik had je oma,
de mooiste vrouw van de hele wereld, dat kan niemand be-
twisten, heb ik je al gezegd dat ik zeker weet dat God haar al-
leen maar is komen halen omdat hij jaloers was?,
ons huis, een heel leven vóór ons, zo veel dromen,
ik dacht dat ik op een dag naar de maan zou reizen, moet je
weten, en het had niet veel gescheeld, dat kan ik je wel vertel-
len, maar dat verhaal komt morgen, niet vandaag,
ik werkte bij de belastingen en de mensen hadden me nodig,
ze klopten aan mijn deur, vroegen me om een aangifteformul-
lier, een document zus of zo, soms nam ik het voor ze mee en
soms niet, ik ging nooit over de schreef,
behalve achter het stuur, dat geef ik toe, ik reed met mijn
Mini wel eens honderdtwintig op dat rechte stuk bij de ben-
zinepomp, maar dat moet je niet aan je vader vertellen want
ik heb hem eindeloos aan zijn kop gezeurd dat hij voorzichtig
moest rijden, het is ons geheimpje, goed?, hier, hand erop,
later werd Afonso geboren, een prachtig kereltje, mijn jochie,
toen ik hem in mijn armen nam ging ik in het eeuwige leven
geloven, moet je je voorstellen, ik dacht dat aan zoiets nooit een
eind kon komen, en misschien is er ook wel nooit een eind aan
gekomen maar is de rest van de wereld veranderd,
vijftig jaar heb ik gewerkt, nooit een uur gemist, ik kwam als
eerste binnen en ging als laatste weg, als je met zo'n comput-
ding gaat zoeken, zul je zien dat ik er in die vijftig jaar maar
twee keer niet was, één keer omdat ik een auto-ongeluk had
gehad, niets bijzonders, alleen maar een deukje, de andere keer
was ik vergeten de klok terug te zetten op zomertijd en toen
schaamde ik me om te laat te komen,

wie schaamt zich tegenwoordig nog?, we hebben er zo veel dingen bij gekregen, mobiele telefoons, internet, maar de schaamte zijn we kwijt, en is iemand daar iets mee opgescho-ten?,

toen overleed mijn vader,

de dood komt eerst je ogen binnen, als een onzichtbaar poe-der, dat kun je al begrijpen, iemand heeft iemand anders en dan ineens niet meer, het drama van het leven is dat er zich andere levens in dat van ons installeren, we zijn een samenstel-ling van verschillende onderdelen en iemand verliezen voelt als een amputatie, heb je wel eens bedacht hoe het zou zijn als je ineens een hand verloor?, dat doet meer pijn dan wanneer ze je Coco Pops afpakken, om je een idee te geven,

en zelfs toen heb ik nog doorgewerkt, ik begroef mijn vader en ging weer naar kantoor, ik geloofde in dienstbaarheid, in vakmanschap, ik was een voorbeeldige ambtenaar, een voor-beeldige kostwinner,

toen je vader werd geboren voelde ik me de koning te rijk, en dat is toch hoe alle vaders zich moeten voelen?,

en dat huis vol leven, de geluiden, de geuren,

je oma kon het beste koken van de hele wereld, dat kan nie-mand betwisten, heb ik je al gezegd dat ik zeker weet dat God haar alleen maar is komen halen omdat hij van lekker eten houdt?,

zie je die commode daar naast je?, die heb ik gekocht als ver-rassing, ik had net mijn vakantiegeld gekregen en ik wilde ge-lukkig zijn,

dat wil ik nog steeds, weet je?, het ergste van alles is dat je nog steeds gelukkig wilt zijn hoewel het geluk je steeds meer ontglipt, maar ik ga nu geen treurige dingen zeggen, het ge-zicht van je juf is al treurig genoeg, dat moest toch verboden worden?, er kan bij dat mens geen lachje vanaf, maar dat moet je niet tegen je vader zeggen, hoor, tegenwoordig hebben ze zo-iets als pedagogie, en daarvan mag je dit soort dingen niet zeg-gen, maar weten zij veel wat het is om een kind op te voeden?,

je vader heeft alles van mij geleerd en moet je zien wat een vent hij is geworden, ze kunnen de pot op met hun pedagogie, van iemand houden is het enige wat telt, en ik hou heel veel van je, Dioguinho, hier, neem nog een hapje, dan vertel ik verder, goed?,

dus ik kom aan met die commode en het hele huis zit vol, iedereen net zo blij als ik, en Afonso en je vader helpen me het ding in elkaar te zetten, dat waren drie fantastische uren,

misschien is het leven niet meer dan drie fantastische uren, dus zorg dat je ervan geniet als je de kans krijgt, beloofd?,

dit alles om je te zeggen dat ik eigenlijk een miljonair was, als je een huis vol hebt ontbreekt het je aan niets, en dan ben je een miljonair,

een miljonair is iemand die alles heeft wat hij wil, of niet dan?,

en dat had ik, als ik mijn ogen sluit heb ik het nog steeds, maar af en toe moeten we ze toch opendoen, zoals nu,

mijn werk, mijn vrouw,

de beste echtgenote van de hele wereld, dat kan niemand betwisten, heb ik je al gezegd dat ik zeker weet dat God haar alleen maar is komen halen omdat hij met haar wilde trouwen?,

daar is je vader, net nu ik je wilde gaan vertellen over wat er gebeurde toen ik eigenlijk een miljonair was, je gaat weer, hij moet naar een of andere vergadering, ik begrijp het wel maar toch vind ik het moeilijk, niet tegen hem zeggen, hoor, hij heeft om zeven uur een vergadering en dan zet hij je onderweg af bij een vriend,

ik liet hem nooit bij iemand achter, ik heb hem vaak genoeg meegenomen naar kantoor en dat vond hij geweldig, hij zat aan de computers, vroeg me wat geld was en waar het voor diende, dit blijft tussen ons maar ik zou willen dat hij zich dat nu ook nog eens afvroeg, dan bleef hij misschien even hier bij ons bij de open haard, ik zou hem graag vragen naar zijn leven, wat hij doet, wat hij voelt, waar hij van droomt,

ik heb geen idee wat je vader wil, vermoedelijk heb ik zelfs

geen idee wie je vader is, het is alweer zo veel jaren geleden dat ik hem heb gezegd dat ik van hem hou,

ik hou van je, mijn zoon, hou je ook van mij?,

en weg is hij en weg ben jij, het hele huis stil, zelfs de stoffige commode mist je, mijn prinses, mijn koningin, wat hebben we fout gedaan dat het zo is gelopen? jij dood en ik alleen, wie is er eigenlijk als eerste gestorven?,

ik red me wel, af en toe komt Dioginho hier, zag je hem daarnet weggaan?, het wordt al een heel mannetje, vind je niet?, Carlinha is al weken niet geweest, ze zit al in de derde, ongelofelijk, ze zeggen dat de tijd niet stilstaat, en dat geloof ik best, ik moet wel om door te kunnen gaan, dat weet je,

er was geen beter mens dan jij op de hele wereld, dat kan niemand betwisten, heb ik je al gezegd dat ik zeker weet dat God je alleen maar is komen halen omdat hij een beter schepsel wilde worden?,

ik was eigenlijk een miljonair en de tijd heeft me alles afgenomen, eerst jou,

ik hou van u, dame, houdt u ook van mij?,

daarna de kinderen, bij hen was het tenminste hun tijd, daarna werd ik met pensioen gestuurd, zo vermoordden ze me al een beetje, en weet je, nu hebben ze me ook nog ik weet niet hoeveel euro's afgepakt aan het eind van de maand, ik weet niet of ik mijn medicijnen nog kan betalen,

jij bent nooit oud geworden, wees maar blij, de lengte van het leven wordt niet gemeten in dagen, weet ik nu, maar in apotheken,

er is een regering die het tekort wil terugdringen,

je wilt niet weten wat dat is, en ik ook niet, het komt erop neer dat ze van de armen stelen om het aan de rijken te geven, dat zeg ik omdat ik er niets van begrijp, eens een reactionaire zak altijd een reactionaire zak, ja toch?,

en om dat tekort terug te dringen pakken ze me dus ook het beetje af dat ik nog heb, ik wil geen geld aan Afonso of Carlos vragen, God bewaar me, ik heb ook mijn trots, ik maak er maar

het beste van, als ik geen biefstuk kan eten, eet ik soep, hoorde ik laatst een mevrouw zeggen op de televisie, ik hou niet eens van biefstuk, behalve van de jouwe natuurlijk,

ik was eigenlijk een miljonair en nu ben ik eigenlijk dood, het doet verschrikkelijk veel pijn maar een mens moet verder,

het zijn vooral de geheimen van de duisternis die me angst aanjagen, en daarom ga ik de deur uit om aan de stilte te ontsnappen,

op straat is er genoeg lawaai om te kunnen huilen zonder dat iemand het hoort, ga je met me mee?,

je bent het beste maatje van de hele wereld, dat kan niemand betwisten, heb ik je al gezegd dat ik zeker weet dat God je alleen maar is komen halen omdat hij graag met iemand wilde wandelen?

Waarom moet ik van je houden,
vraag je,
en ik vertel je over het razen van de wind tegen het raam
wanneer je tegen me aan ligt met je armen stevig om me heen,
je hoofd in het mysterie tussen armen en schouders, ik begraaf
mijn vingers in je haar en luister naar je ademhaling, mensen
zoals wij zoeken geen verklaringen maar overlevingskansen,
We moeten leren ons verlangen te vertragen,
zeg je voorzichtig,
maar inmiddels liggen mijn lippen al op de jouwe, ik moet
je gewoon aanraken als ik je ruik, als er woorden voor waren
zouden we compleet zijn, maar het bizarre is dat we niet eens
hoeven te praten, mensen zoals wij zoeken niet de eeuwigheid
maar de zinnen,
Elk ogenblik verdient een orgasme,
opper ik,
ik probeer je te bewijzen dat gedichten gemaakt zijn van
vlees en bloed, nooit van versregels, vreemd genoeg antwoord
je niet, je laat je bekijken en dat is alles wat ik het uur daarop
doe, ik vraag je de meest uiteenlopende houdingen aan te ne-
men, er moet een pose zijn waarin ik niet volledig van jou ben
en jouw glimlach niet bijna de hemel is, maar die vind ik niet,
mensen zoals wij zoeken niet de huid maar het mes,
Het heeft iets waardigs, de manier waarop we elkaar verlaten,
zeg ik ten afscheid,
ik kleed me langzaam aan terwijl ik eindelijk van je hou, het
leven gunt ons niet meer dan wat we hebben, we zouden een
routine kunnen proberen, misschien de rustige adrenaline van
een gezin, een ochtendkus en een nachtzoen, een bed voor

meer dan alleen seks, en zelfs praten met een ander doel dan genot, maar ik vrees dat ik van liefde geen stijve krijg, mensen zoals wij zoeken geen rust maar angst,

Morgen of een andere keer of misschien wel nooit,
beloof je,

en meteen besef ik dat dat de allermooiste liefdesverklaring is die je me had kunnen geven, morgen of een andere keer of misschien wel nooit, en zonder aarzelen stem ik ermee in, mensen zoals wij zoeken geen zekerheden maar stellen elkaar nooit teleur.

Er was eens een jongetje dat te veel droomde, en op een dag droomde hij dat er speciaal papier bestond, papier dat zo speciaal was dat alles wat je erop schreef tot leven kwam en echt werd, het jongetje vond dat een geweldig idee en vertelde het zijn ouders

‘je bent gek’

maar het jongetje was een jongetje dat te veel droomde en hij hield niet op met dromen, hij liet zijn idee niet varen maar liet het groeien, dat is het voordeel als je een jongetje bent dat kan dromen, als je een jongetje bent dat kan dromen hou je nooit op met dromen maar laat je je droom groeien, dan droom je steeds groter, steeds grootser

‘en als het in plaats van een vel papier nou eens een heel schriftje was?’

en het jongetje rende naar de kantoorboekhandel en vroeg om twee van de goedkoopste schriftjes die ze hadden, dromen hoeven niet duur te zijn en het jongetje wist dat, het beste speelgoed dat hij had was per slot van rekening helemaal geen speelgoed, een bal van vodden, een schroef die voor hem de Eiffeltoren voorstelde, een stuk hout waar hij een auto van had gemaakt

‘vroem’

hij en het witte vel papier, voor de eerste keer de magie, nu kan hij uitvinden wat hij wil want hij heeft magisch papier uit-

gevonden, hij hoeft maar te schrijven en het gebeurt, hij kent nog maar weinig letters en woorden, hij zit pas sinds kort op school, hij schrijft op wat hij weet en dat is wat hij eigenlijk wil

‘papa’

dan kijkt hij ernaar en het bevalt hem, hij gumt hier of daar nog een streepje uit, tekent het opnieuw zodat alles klopt, zodat de magie zijn werk goed kan doen, hij kijkt nog eens, nu is het perfect, nog één woordje en wie weet gaat de magie nu werken

‘mama’

alleen nog het vel papier eruit scheuren en dan gaat de magie werken, dit is het moment om zijn uitvinding te testen

‘papa’

‘mama’

en ze komen, het jongetje heeft het vel eruit gescheurd, de woorden meerdere keren gelezen, en dan komen ze, misschien omdat ze zich zorgen maken over hem, misschien weten ze niet wat er is gebeurd, maar het is echt gebeurd, de magie heeft gewerkt, het jongetje legt nog een keer aan zijn ouders uit dat hij eerst het magische papier had uitgevonden en vervolgens het magische schriftje, zijn ouders zuchtten eerst diep en spraken hem toen vermanend toe

‘laat ons niet nog een keer zo schrikken’

het jongetje begreep het niet, wat is er mis met dromen?, en ging verder met zijn uitvinding die de wereld zou veranderen, je hoefde iets maar op te schrijven en dan veranderde de wereld, stel je eens voor wat je daar niet allemaal mee kon doen,

hij bedacht duizend en één dingen die hij wilde opschrijven, duizend en één dingen die hij wilde uitvinden, maar besepte toen dat hij niet kon schrijven en dat het papier niet werkte als hij niet kon schrijven, hij had kunnen gaan huilen en doen wat alle andere kinderen doen als ze hun zin niet krijgen, huilen en het opgeven, maar dit jongetje was anders en als hij een droom had huilde hij niet maar ging hij aan de slag

‘wil je me alsjeblieft leren schrijven voordat de tekenfilm begint?’

zijn oudere zus moest lachen maar zei geen nee, en toen ze aan het eind van de dag uit school kwamen gingen ze met zijn tweeën naar de slaapkamer, niemand wist wat ze gingen doen, ze zeiden dat ze huiswerk moesten maken en dat was ook zo, maar het jongetje vocht alleen voor zijn droom, zijn zus vond het leuk schooljuffrouw te spelen en leerde hem alles, alle letters, en al na twintig of dertig dagen had het jongetje dat alleen maar dromen wilde alles wat hij nodig had om zijn droom waar te maken

‘er was eens’

zo begon het omdat hij dacht dat alle dromen zo begonnen, en hij schreef de ene zin na de andere, de ene uitvinding na de andere, en langzaam drong het tot hem door dat zijn schriftje zelfs nog magischer was dan hij bedacht had, hij hoefde het vel papier er niet eens uit te scheuren om de dingen te laten bestaan, hij bleef maar schrijven en terwijl hij schreef voelde hij hoe alles gebeurde, de prins die wilde vliegen, de prinses die gered wilde worden, het jongetje bleef maar schrijven en alles bleef maar gebeuren, hij zag het voor zich en in zichzelf, zelfs in zichzelf, alle emoties, hij lachte, glimlachte, huilde zelfs, moet je je voorstellen

‘hoe kunnen ze zeggen dat het niet bestaat, als ik ervan moet huilen?’

en toen hij vele jaren later, voor een publiek van honderden volwassenen en basisschoolkinderen, weer een nieuw boek presenteerde, besloot hij elk van hen een speciaal cadeau te geven

‘het is een schriftje met superkrachten’

en hij gaf hun allemaal een stapeltje wit papier in handen dat precies hetzelfde was als het papier dat zijn leven had veranderd

‘alles wat je hierop schrijft gebeurt echt’

iedereen moest lachen behalve de kinderen, die gingen het onmiddellijk uitproberen.

Je woont op vier hoog en de zenuwen gieren door mijn lijf,
godsamme, kloteliefde,
het leven is veel makkelijker als je van niemand houdt, maar
wat doen we hier dan eigenlijk als we van niemand houden?,
ik heb mijn mooiste shirt aan, mijn moeder heeft het voor
me gestreken, ik ben dol op mijn moeder, dat kan wel eens het
eerste geheim zijn dat ik je vertel, bewaar het goed, en we heb-
ben amper twee minuten gepraat, hoe vind je die, het tweede
geheim is dan dat ik van je hou, of zoiets,
ik weet nog niet helemaal wat liefde is, waarschijnlijk is er
niemand die dat weet, maar het lijkt op wat er in de boeken
staat, dat wel,
ik bel aan, en dan jouw stem,
jezus, hoe kan een stem zo veel plekken van je lijf beroeren?,
kom maar boven, en ik ga naar boven, links is een lift maar ik
heb het al benauwd genoeg, ik neem de trap en zo heb ik mooi
tijd om aan jou te denken,
ik ben nog niet eens bij je en toch zijn we al met zijn tweetjes,
ik tel de treden, het zweet staat in mijn handen,
beloof je dat je me leert wat ik met mijn tong moet doen als
ik je kus?,
de lerares Engels glimlachte toen ze me naar je zag kijken,
ik hoop dat ze niets tegen je gezegd heeft, ik wil dat je uit mijn
eigen mond hoort dat ik je leuk vind,
ik ben een serieuze jongen, dat je dat maar weet,
nu ben ik boven, ik doe mijn haar goed, hopelijk vind je mijn
Ronaldokapsel leuk, dat heb ik speciaal voor jou gedaan, gel
van het huismerk van de Mini Preço maar het gaat om het idee,
in mijn zak heb ik een foto van je die ik op je Facebookprofiel
vond en heb uitgeprint,

wie is trouwens die snelle jongen die daar de hele tijd zo tegen je loopt te slijmen?,

ik bestudeer mijn spiegelbeeld in de ruit en bereid me voor op het belangrijkste moment van mijn leven,

elke keer dat ik je ontmoet is het belangrijkste moment van mijn leven, wist je dat?,

je hebt de deur op een kier laten staan en dat is misschien een goed teken, liefde is altijd de deur op een kier laten staan, las ik gisteren ergens, eens zien of dat waar is, de literatuur heeft overal een oplossing voor, dat is een zin van niets maar hij is tenminste van mezelf,

je mag ermee doen wat je wilt, als je met mij maar wilt zoenen,

ik ga naar binnen maar zie je nergens, je bent zeker in de woonkamer, ik loop door, kijk om me heen op zoek naar sporen van jouw bestaan, ik durf te wedden dat jij dat schilderij hebt gemaakt, je moeder zei gisteren nog dat je talent hebt, en ze heeft gelijk,

ik zweer je, als je me gaat vertellen dat je voor Sporting bent, vind ik je helemaal perfect,

het is een grote woonkamer en jij ligt op de bank, zie ik aan je haren die over het kussen golven, de tv staat aan,

wil je de rest van je leven met mij naar deze film kijken?,

ik ga voor je staan en zie dat je slaapt, je hebt prachtig haar maar het zou fijn zijn als het niet zo in je gezicht hing, zodat ik je beter kon zien, nog maar een paar tellen geleden praatte je tegen me en nu lig je al te slapen, of heb ik langer over de trap gedaan dan ik dacht?, ik weet niet wat ik moet doen, ik blijf naar je staan kijken en in mijn eentje van je houden,

naar je blijven kijken en van je houden is altijd een goede beslissing, ook al is het in mijn eentje,

heel even overweeg ik iets te zeggen maar ik doe het niet, ik laat je maar slapen, dan kom ik later wel terug, ik schrijf een briefje,

ik was hier en ik zal er altijd zijn, vind je dat goed?

ik loop op mijn tenen naar buiten, draai me nog één keer om,
je ligt nog steeds op de bank,
je bent zo mooi als een doelpunt waarmee we kampioen worden,
kan dat voor een liefdesverklaring doorgaan?
en je weet niet dat ik hier was, dat ik hier bij je was, jij en ik
samen in de intimiteit van je slaap,
we hebben nog niet eens gezoend en toch hebben we al samen
geslapen, hoe vind je die?,
ik sluit zachtjes de deur om je niet wakker te maken, naar
beneden neem ik de lift want ondanks alles haal ik al wat makkelijker
adem,
ik hoef je maar één seconde te zien en mijn longen gaan weer
helemaal open,
als ik op BG druk valt mijn oog op een cijfer naast je deur,
drie hoog,
en misschien is het nog niet te laat om verder naar boven te
gaan, je woont op vier hoog en de zenuwen gieren door mijn
lijf,
godsamme, kloteliefde.